

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 541/2012-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť F. P., B., t. č. vo výkone trestu, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Tos/52/2012 z 19. júna 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. septembra 2012 doručená sťažnosť F. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva

na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Tos/52/2012 z 19. júna 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Sťažnosťou napadnuté uznesenie bolo vydané v konaní o opravnom prostriedku proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 Nt/17/2011 z 21. marca 2012 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“), ktorým sa rozhodovalo o návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania v jeho trestnej veci pôvodne vedenej okresným súdom pod sp. zn. 1 T 160/09. Uznesením okresného súdu bol návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania podľa § 399 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietnutý a napadnutým uznesením bola jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá.

Sťažovateľ uvádza, že návrh na povolenie obnovy konania podal z dôvodu, že v pôvodnom súdnom konaní boli použité dôkazy nezískané zákonným spôsobom a rozsudok je založený na nesprávnom použití „*iného hmotnoprávneho ustanovenia o Policajnom zbore (zák. č. 171/1993 Z. z.)*“. Namieta, že pri posudzovaní dôvodnosti návrhu sa konajúce súdy neriadili ústavou a prípad neskúmali z hľadiska možného porušenia základných práv a slobôd, ale „*nezmyselným spôsobom, arbitrárnym a iracionálnym*“ odkázali na zákonné ustanovenia Trestného poriadku, ktoré aj svojvoľne vyložili v rozpore s ustálenou súdnou praxou a judikatúrou. S poukazom na označené články ústavy a dohovoru konštatuje, že „*ochranu spoločnosti pred nezákonným zasahovaním do práv osôb ma zabezpečovať spravodlivý, nezávislý a nestranný súd. V mojom prípade ale tak súd nekonal a právo na obhajobu mi neposkytol v zmysle povinností, ani môj obhájca v pôvodnom konaní a namiesto napádania nezákonného postupu OČTK sa snažil, len o urýchlené ukončenie veci bez ohľadu na porušovania mojich základných práv a slobôd.*“.

Keďže podľa názoru sťažovateľa sa okresný súd v pôvodnom konaní nezaoberal zákonnosťou dôkazov, bolo podľa neho povinnosťou okresného súdu preskúmať tieto

dôkazy v zmysle návrhu na povolenie obnovy konania, a nie odkázať na dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Sťažovateľ tvrdí, že krajský súd „*len v jednoduchosť odkázal na rozhodnutie prvostupňového súdu a vydal v podstate obsahovo chudobné, a nie celkom logické rozhodnutie*“, a v závere konštatuje, že konajúce všeobecné súdy nezabezpečili jeho právam ochranu, a preto je nútený podať sťažnosť ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci vydal rozhodnutie, ktorým vysloví, že uznesením krajského súdu boli porušené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s právom na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a základné práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy, prizná sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 5 500 € a povinnosť zaplatiť trovy právneho zástupcu, o ktorého ustanovenie sťažovateľ súčasne s podaním sťažnosti požiadal.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých ústavný súd nemá právomoc,

sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Ústavný súd nepovažoval za potrebné sťažovateľa vyzývať na doplnenie jeho podania, keďže bolo obsahovo natoľko zrozumiteľné, že umožňovalo realizovať ústavný prieskum napadnutého uznesenia, a vzhľadom na dostatok dôvodov na odmietnutie sťažnosti bolo podľa ústavného súdu bez právneho významu ustanoviť sťažovateľovi právneho zástupcu.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení služobných povinností.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola práva, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom je možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Aj keď sťažovateľ pri podaní sťažnosti nebol právne zastúpený, z obsahu jeho sťažnosti a poukazom na argumentáciu obsiahnutú v návrhu na obnovu konania, resp. v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, ktoré sťažovateľ priložil k sťažnosti ústavnému súdu, je zrejmé, že nesúhlasí s realizovaným postupom a rozhodnutím všeobecných súdov o jeho návrhu, v rámci ktorého sa nezaoberali jeho námietkami o nezákonnosti dôkazov (získanými pri služobnom zákroku policajtov), na základe ktorých bol následne odsúdený rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 T 160/09 z 27. septembra 2011.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia k právnemu posúdeniu prípadu uviedol:

„V súvislosti s obnovou konania, ktorej sa sťažovateľ domáha, je potrebné predovšetkým uviesť, že obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorého účelom je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach niektorých právoplatných rozhodnutiach, a to v prípadoch, keď príčiny zistených nedostatkov vyšli najavo až po právoplatnosti pôvodného rozhodnutia. Príčinami sa tu rozumejú nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré odôvodňujú tento mimoriadny prielom do nezmeniteľnosti a záväznosti rozhodnutí vydaných v trestnom konaní a ktoré neboli súdu skôr známe.

Podľa § 394. ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

V zmysle citovaného ustanovenia konanie o povolení obnovy, sa obmedzuje na zistenie, či vyšli najavo skutočnosti a dôkazy uvedené v tomto ustanovení.

Odsúdený F. P., ako vyplýva z jeho písomného podania zo dňa 31. 12. 2011 a z odôvodnenia jeho sťažnosti, vidí existenciu podmienok obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por. v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 1 T/160/09, v tom, že napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia zákona o Policajnom zbore a že proti odsúdenému boli použité dôkazy, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, pričom na nezákonne získanom dôkaze boli proti nemu vznesené obvinenie, podaná obžaloba i vyneseny rozsudok.

V tejto súvislosti krajský súd konštatuje, že zákonnosť získavania a vykonávania dôkazu(ov) v pôvodnom trestnom konaní nie je dôvodom na povolenie obnovy konania predpokladaným v § 394 ods. 1 Tr. por., Záver o zákonnosti a prípustnosti konkrétneho dôkazu totiž vychádza z interpretácie a následnej aplikácie relevantných ustanovení Trestného poriadku a tieto závery nemôžu byť predmetom skúmania v rámci konania o návrhu na povolenie obnovy konania. Prípadné pochybenie v otázke prípustnosti dôkazu, ktorý nebol získaný alebo vykonaný zákonným spôsobom, nemôže byť považované za novú skutočnosť súdu skôr neznámou práve z dôvodu, že táto otázka je založená na právnom posúdení v tom zmysle, či boli alebo neboli dodržané ustanovenia Trestného poriadku. Z tohto dôvodu nemôžu byť za dôkazy súdu skôr neznáme považované ani dôkazy, navrhované v rámci konania o obnove, smerujúce k preukazovaniu vyššie uvedenej skutočnosti.

Je potrebné uviesť, že skutočnosti a dôkazy súdu skôr neznáme v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. môžu mať síce rôznorodú povahu a spravidla sa stávajú predmetom dokazovania,

avšak táto skutočnosť je v trestnom konaní (t. j. aj v konaní o obnove) vždy predmetom hodnotenia právom a nemožno ju preto s právom stotožňovať.

Záver o porušení ustanovení Trestného poriadku pri získavaní a vykonávaní dokazovania nemôže byť novou skutočnosť súdu skôr neznámou aj z toho hľadiska, že túto zákonnosť je súd povinný skúmať už v základnom trestnom konaní a prípadne na základe riadneho opravného prostriedku -odvolania, aj odvolací súd, a to dokonca aj v prípade, že by táto vada nebola vytykaná v rámci podaného odvolania, nakoľko ide o dôvod na podanie iného mimoriadneho opravného prostriedku, ako je obnova konania, resp. návrh na jej povolenie, a to dovolania (§ 317 ods. 1 a § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.).

Uvedené platí rovnako aj na sťažovateľom uvádzaný dôvod spočívajúci v nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia (podľa sťažovateľa ustanovenia § 22 ods. 1 zákona o Policajnom zbore).

Na týchto záveroch nemení nič ani skutočnosť, že v konkrétnom prípade podanie dovolania zo strany oprávnených osôb už nebude prichádzať do úvahy so zreteľom na dikciu § 372 ods. 1 Tr. por. veta prvá, v zmysle ktorého oprávnené osoby okrem ministra spravodlivosti môžu podať dovolanie len vtedy, ak využili svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok a o ňom bolo rozhodnuté.

Na základe uvedeného, s prihliadnutím na skutočnosť, že žiadne ďalšie skutočnosti a dôkazy odôvodňujúce povolenie obnovy konania súdu prvého stupňa predložené neboli, je napadnuté rozhodnutie, ktorým súd prvého stupňa návrh na povolenie obnovy konania zamietol, vecne správne.“

Pokiaľ ide o sťažovateľom napadnuté konanie, ktorého predmetom bol návrh na povolenie obnovy konania, ústavný súd predovšetkým poznamenáva, že v takomto konaní sa nerozhoduje o vine alebo nevine trestne stíhanej osoby, ale zisťuje sa existencia niektorého z právom predpokladaných dôvodov, na základe ktorých môže príslušný všeobecný súd navrhovanú obnovu konania povoliť.

Z citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že pre zamietnutie sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu bolo pre krajský súd podstatné, že neboli zistené nové skutočnosti alebo nové dôkazy, ktoré by boli konajúcemu okresnému súdu predtým

neznáme. Za skutočnosť skôr neznámu, ktorá by odôvodňovala povolenie obnovy konania, pritom krajský súd nepovažoval námietky sťažovateľa spochybňujúce zákonnosť získavania a vykonávania dôkazov v pôvodnom trestnom konaní, pretože posúdenie zákonnosti získaných dôkazov je (svojou povahou) založené na právnom posúdení dotknutých ustanovení Trestného poriadku, a teda nie na nových skutkových okolnostiach či dôkazoch skôr neznámych.

Inými slovami, spôsob a zákonnosť dôkazov vykonaných v prípravnom konaní, ktoré sťažovateľ v danej veci spochybňuje, boli známe už v pôvodnom konaní a sťažovateľ mal šancu predložiť relevantné argumenty o nezákonnosti ich získania v pôvodnom trestnom konaní. Ako správne krajský súd poznamenal, tieto okolnosti je všeobecný súd povinný skúmať už v základnom trestnom konaní, ktorého povolenia obnovy sa sťažovateľ domáhal, a prípadný závadný postup prvostupňového, resp. druhostupňového všeobecného súdu možno v namietanom smere preskúmať na základe iného (mimoriadneho) oprávneného prostriedku, a to dovolania.

Krajským súdom formulované dôvody, na základe ktorých bola sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu zamietnutá, považuje ústavný súd za zákonné a ústavne akceptovateľné, vychádza z racionálnej analýzy platnej právnej úpravy. Krajský súd náležite vysvetlil predpoklady povolenia obnovy konania podľa platných ustanovení Trestného poriadku a v ich intenciách v sťažovateľovom prípade rozhodol. Ústavný súd v zhode so svojou ustálenou judikatúrou zdôrazňuje, že samotné nestotožnenie sa sťažovateľa s právnym názorom krajského súdu nemôže samo osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným.

Prípadný zásah ústavného súdu spočívajúci v nahradení právneho názoru krajského súdu možno realizovať len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, v zmysle ustálenej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp.

ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

Takýto zásah ústavného súdu by však v uvedenom prípade nebol dôvodný, pretože výklad krajského súdu o tom, že v danom prípade povolenie obnovy konania do úvahy neprichádza, vychádza z podmienok ustanovených v platnom procesnom predpise. Ústavný súd zároveň nie je mimoriadnou súdnou inštanciou, prostredníctvom ktorej by sa mohli oprávnené osoby domáhať vyslovenia prípadného porušenia svojich práv v prípadoch v ktorých nevyužili opravné prostriedky, ktoré im zákon na nápravu takýchto pochybení umožňoval, čo platí aj v sťažovateľovom prípade, ktorý sa po vyhlásení rozsudku okresného súdu vzdal práva podať odvolanie.

Napadnuté uznesenie krajského súdu teda nesignalizuje porušenie sťažovateľom označených práv, predovšetkým základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd nenachádza ani žiadnu príčinnú súvislosť medzi napadnutým konaním krajského súdu a sťažovateľom označeným základným právom na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy, keďže v konaní o povolenie obnovy konania sa primárne nerozhoduje o obmedzení, resp. pozbavení osobnej slobody, ku ktorému by dochádza napríklad výrokom všeobecného súdu o treste, ale len o tom, či navrhovanú obnovu konania súd povolí alebo zamietne, a to vychádzajúc zo zistení, či návrh na povolenie obnovy konania obsahuje alebo neobsahuje nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie všeobecného súdu. Napokon napadnutým uznesením nemohlo dôjsť ani porušeniu práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru, pretože krajský súd (a pred ním okresný súd) meritórne posudzoval jeho návrh na povolenie obnovy konania, keďže však nezistil splnenie Trestným poriadkom predpokladaných podmienok, obnovu konania nepovolil. Vyslovenie porušenia práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru v okolnostiach prípadu neprichádza do úvahy nielen preto, že k jeho porušeniu môže dôjsť len v spojení s iným materiálnym právom (najmä právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru, resp. jemu obdobnému základnému právu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy),

čo v danom prípade nebolo zistené, ale aj z dôvodu, že sám sťažovateľ sa v pôvodnom trestnom konaní vzdal práva podať odvolanie, v dôsledku čoho v spojení s § 372 ods. 1 Trestného poriadku už nemôže úspešne iniciovať dovolacie konanie, a to aj napriek tomu, že podstata sťažovateľových argumentov súvisí vecne s dovolacím dôvodom uvedeným v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľom napadnutý právny výklad vykonaný krajským súdom nevykazuje nedostatky, ktoré by odôvodňovali záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy ani práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, a preto ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde posúdiac ju ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. októbra 2012